

Cartea lui Ioel și Biserica laodiceană a Adventiștilor de Ziua a Șaptea - Numărul șaisprezece

Jeff Pippenger
2025-12-22

Numărul șaisprezece

Îmi cer iertare pentru atâtea cuvinte înainte de a trece la subiectul principal. Doresc să așez în prealabil anumite linii profetice, care constituie elemente importante ale raționamentului pe care intenționez să-l folosesc atunci când vom examina în mod direct cartea lui Ioel. Am menționat anterior că termenul ebraic care este tradus ca „cut off” în cartea lui Ioel își are rădăcinile în metoda sacrificială de ratificare a unui legământ din zilele lui Avraam.

Treziți-vă, bețivilor, și plângeți; și tânguiți-vă, toți băutorii de vin, din pricina mustului; căci mustul a fost tăiat de la gura voastră. Ioel 1:5.

Cuvântul ebraic „cut off” este H3772 și este o rădăcină primitivă care înseamnă „a tăia (a reteza, a doborî sau a despărți în bucăți); prin implicație, a distruge sau a consuma; în mod specific, a încheia un legământ (adică a face o alianță sau o înțelegere, inițial prin tăierea cărnii și trecerea printre bucăți).”

Îmi dau seama că definiția lui Strong a termenului «cut off» îl desemnează drept «rădăcină primitivă», în sens gramatical. Prin urmare, tăierea asociată cu legământul și cu Abraham arată că lumina legământului este legată de cuvânt, iar acea lumină este fixată în rădăcina ei istorică primitivă. «Tăierea», în termenii istoriei legământului, este un simbol profetic întemeiat pe rădăcinile sale primitive și este, de asemenea, identificată gramatical drept o rădăcină primitivă.

Declarația din versetul cinci nu doar identifică faptul că ei nu au solia ploii târzii, așa cum este reprezentată de „vinul nou”, ci și că ei sunt, „chiar atunci și acolo”, respinși ca popor al legământului lui Dumnezeu, un popor al legământului care își urmărește „rădăcinile primitive” până la Avraam.

Generația care a murit în pustie pe parcursul celor patruzeci de ani își urmărea rădăcinile primordiale până la Avraam, adică tatăl multor neamuri. Generația care a intrat în Țara Făgăduită împreună cu Iosua își urmărea rădăcinile primordiale până la Avraam. Iudeii care L-au răstignit pe Hristos își urmăreau rădăcinile primordiale până la Avraam. Protestanții care au ieșit din Evul Mediu întunecat, și care au fost apoi puși la probă și trecuți cu vederea ca popor al legământului ales al lui Dumnezeu în 1844, își urmăreau rădăcinile primordiale până la Avraam. Mișcarea milerită filadelfiană care a intrat în Locul Preasfânt la 22 octombrie 1844 își urmărea rădăcinile primordiale până la Avraam. Mișcarea milerită laodiceană care a rezidit Ierihonul în 1863 își urmărea rădăcinile primordiale până la Avraam. Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea laodiceană, care este vărsată din gura Domnului la apropiata lege duminicală, își urmărea rădăcinile

primordiale până la Avraam. Toate acele generații au împlinit sau vor împlini pilda viei.

Bețivii din cartea lui Ioel se trezesc și constată că au fost respinși ca popor al lui Dumnezeu și că nu au mesajul ploii târzii. Prin urmare, contrariul este adevărat. Aceia pe care Ioel îi identifică drept purtând „cununi de slavă” intră apoi în legământ, sunt pecetluiți și ridicați ca ofrandă. Însuși primul legământ ratificat între Dumnezeu și un popor ales a început cu aceeași „tăiere” care este reprezentată în jertfa finală a poporului lui Dumnezeu, ce începe odată cu Legea duminicală. Tăierea este separarea grâului de neghină. Neghina este respinsă și aruncată în foc, iar grâul este strâns în snopi ca ofrandă de pârga grâului la Cincizecime, care apoi este ridicată, „ca în anii de odinioară”.

Sunt patru locuri care sunt, în mod obișnuit, indicate ca reprezentând legământul lui Avraam. În Geneza 12, Avraam este „chemat” și i se dă promisiunea de a-l face un neam mare. Aceasta nu face parte din legământ, ci este chemarea însoțită de o promisiune. În acel moment numele lui este Avram, căci unul dintre simbolurile unei relații de legământ este schimbarea numelui. Numele lui Avram este schimbat în a treia dintre cele patru etape ale legământului.

Căci, când Dumnezeu a făcut făgăduință lui Avraam, de vreme ce nu avea pe nimeni mai mare pe care să jure, a jurat pe Sine Însuși, zicând: Cu adevărat, binecuvântând te voi binecuvânta și înmulțind te voi înmulți. Și astfel, după ce a îndurat cu răbdare, a dobândit făgăduința. Căci oamenii, într-adevăr, jură pe cineva mai mare, iar jurământul, spre întărire, este pentru ei sfârșitul oricărei neînțelegeri. De aceea și Dumnezeu, vrând să arate cu mai multă prisosință moștenitorilor făgăduinței neschimbarea sfatului Său, a întărit aceasta printr-un jurământ, pentru ca, prin două lucruri neschimbate, în care este cu neputință ca Dumnezeu să mintă, noi, care am alergat la scăpare ca să apucăm nădejdea pusă înaintea noastră, să avem o puternică mângâiere; nădejde pe care o avem ca ancoră a sufletului, sigură și neclintită, și care pătrunde până dincolo de catapeteasmă, unde, ca înaintemergător, a intrat pentru noi Iisus, făcut Arhiereu în veac după rânduiala lui Melhisedec. Evrei 6:13-20.

Chemarea a fost promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Avram, iar El a oferit un al doilea martor prin „jurământul” care a urmat. „Jurământul” care a urmat a fost triplu. După chemarea ca promisiune, care a fost primul pas, pașii al doilea, al treilea și al patrulea constituie propriu-zisul legământ triplu, încheiat de Dumnezeu cu un popor ales. În Geneza cincisprezece, Dumnezeu „taie” (stabilește) în mod formal legământul printr-un ritual dramatic în care numai Dumnezeu trece printre animalele despicate, promițând necondiționat țara urmașilor lui Avraam. Țara Promisă era reprezentată ca o țară între două râuri: râul Egiptului și râul Eufrat. Primul pas al legământului triplu include o trimitere directă la simbolismul profetic al celor două râuri și la tot ceea ce este legat de acel simbol. Când inspirația indică râurile Ulai și Hiddekel drept evenimente care sunt acum în curs de împlinire, acele două râuri au fost prefigurată în profeția lui Avram. Contextul este între cele două râuri ale lui Avram, care, aduse împreună cu cele două râuri ale lui Daniel, fac patru râuri, căci glasul lui Hristos este glasul multor ape.

În aceeași zi Domnul a încheiat un legământ cu Avram, zicând: Seminței tale am dat țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat: cheniții, cheniziții, cadmoniții, hetiiții, fereziții, refaimii, amoriții, canaaniții, ghirgașiții și iebusiții. Geneza 15:18-21.

Țara promisă lui Avram era întreaga lume, care este reprezentată de zece regi în zilele de pe urmă, pe când, în zilele dintâi ale legământului, ea era enumerată ca zece seminții, nu regi. Cei o sută patruzeci și patru de mii vor fi în conflict cu întreaga lume. Lumea va fi apoi implicată în procesul de testare al impunerii închinării duminicale de către un guvern mondial unic, sub îndrumarea desfrânatei stacojii din Apocalipsa șaptesprezece, care domnește peste cei zece regi ai pământului. La Avram, simbolul bisericii și al statului din icoana fiarei este reprezentat de râul Egiptului, simbol al cârmuirii statale, și de râul Babilonului, simbol al cârmuirii eclesiastice.

După aceste lucruri, Cuvântul Domnului a venit către Avram într-o vedenie, zicând,

Nu te teme, Avrame: Eu sunt scutul tău și răsplata ta cea foarte mare.

Și Avram a zis: Doamne Dumnezeule, ce-mi vei da, căci rămân fără urmaș, iar ispravnicul casei mele este acest Eliezer din Damasc? Și Avram a zis: Iată, mie nu mi-ai dat sămânță; și, iată, cel născut în casa mea este moștenitorul meu. Și, iată, cuvântul Domnului a venit la el, zicând:

Acesta nu va fi moștenitorul tău; ci cel ce va ieși din coapsele tale, acela va fi moștenitorul tău. Și l-a scos afară și i-a zis: Privește acum spre cer și numără stelele, dacă poți să le numeri; și i-a zis: Așa va fi sămânța ta.

Și a crezut în Domnul; și i-a socotit-o lui ca dreptate. Și i-a zis,

Eu sunt Domnul, care te-am scos din Urul Haldeilor, ca să-ți dau în moștenire țara aceasta.

Iar el a zis: Doamne Dumnezeule, după ce voi ști că o voi moșteni? Și El i-a zis,

Ia pentru Mine o juncă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel.

Și a luat cu sine toate acestea și le-a despiciat în două și a așezat fiecare bucată una în fața celeilalte; iar păsările nu le-a despiciat. Iar când păsările de pradă s-au coborât peste trupuri, Avram le-a izgonit. Și când asfințea soarele, un somn adânc a căzut peste Avram; și iată, o groază de mare întuneric a căzut peste el. Și i-a zis lui Avram,

Să știi negreșit că sămânța ta va fi străină într-o țară care nu este a lor și le va sluji; și o vor asupri patru sute de ani. De asemenea, neamul acela, căruia îi vor sluji, îl voi judeca Eu; și după aceea vor ieși cu mare avuție.

Și vei merge la părinții tăi în pace; vei fi îngropat la o bătrânețe bună.

Dar în a patra spiță de neam se vor întoarce iarăși aici: căci nelegiuirea Amoriților nu este încă deplină.

Și s-a întâmplat că, atunci când a asfințit soarele și s-a lăsat întunericul, iată, un cuptor fumegând și o făclie aprinsă, care au trecut printre bucățile acelea. Geneza 15:1-17.

Cel ce avea să-i călăuzească pe Moise și pe copiii lui Israel ca un stâlp de foc noaptea și ca un stâlp de nor ziua a trecut printre acele bucăți "tăiate" ca un cuptor fumegând și ca o făclie aprinsă.

Și Domnul mergea înaintea lor ziua într-un stâlp de nor, ca să-i călăuzească pe cale; iar noaptea într-un stâlp de foc, ca să le dea lumină, pentru a merge ziua și noaptea. El n-a îndepărtat stâlpul de nor ziua, nici stâlpul de foc noaptea, dinaintea poporului. Exodul 13:21, 22.

Făclia de foc și cuptorul fumegând prefigurau stâlpul de nor sau de foc și reprezintă un element profetic al primului pas, dintre cei trei pași implicați în încheierea legământului de către Dumnezeu cu Avram. Capitolul începe cu cuvintele: «Nu te teme», căci mesajul primului înger este: «Temeți-vă de Dumnezeu», iar cei care, asemenea lui Avram, se tem de Dumnezeu nu vor trebui să se teamă de Dumnezeu. Există două tipuri de teamă, deoarece există două clase de oameni.

Mai departe, în pasajul despre legământ, Avram l-a crezut pe Dumnezeu, iar aceasta i s-a socotit ca neprihănire. Cei trei îngeri corespund lucrării Duhului Sfânt, așa cum este prezentată de Ioan, care învață că Duhul Sfânt convinge de trei lucruri: păcat, neprihănire și judecată. Aceste trăsături se aliniază cu cei trei îngeri; astfel, după ce temerea de Dumnezeu este prezentată în pasajul despre legământ, este identificată a doua treaptă, cea a neprihănirii, urmată apoi de proclamarea judecății, care constituie a treia lucrare a Duhului Sfânt și mesajul celui de-al treilea înger. Prima treaptă a legământului a prefigurat mesajul primului înger, care este întotdeauna un fractal al tuturor celor trei mesaje. Cele trei trepte ale procesului legământului reprezintă cei trei îngeri din Apocalipsa 14.

După ce Avram este socotit neprihănit, fapt care marchează pe al doilea înger, el pregătește o jertfă, căci jertfa este pregătită chiar înaintea celui de-al treilea pas al judecății. Acea jertfă reprezintă jertfa leviților din Maleahi, capitolul trei, care este înălțată ca un stindard. Așa cum cele trei perioade de patruzeci de ani din viața lui Moise reprezintă soliile celor trei îngeri, primii patruzeci de ani ai lui Moise cuprind toți cei trei pași ai soliei celor trei îngeri.

Punctul de pornire al mărturiei lui Moise îl constituie teama de Dumnezeu a părinților săi (primul pas), urmată de un test vizual. Al doilea pas include un test vizual, așa cum a fost cazul în capitolul întâi al cărții Daniel, când Daniel, mai întâi, se teme de Dumnezeu și refuză să mănânce regimul alimentar babilonian, iar apoi este testat pe baza înfățișării sale fizice. Apoi, pentru Daniel, urmează al treilea test, după trei ani, din partea regelui Nebucadnețar, simbol al împăratului de la miazănoapte și al legii duminicale, aceasta fiind solia celui de-al treilea înger.

Părinții lui Moise se tem de Dumnezeu, îl pun într-o arcă pe ape, iar fiica lui Faraon a fost călăuzită să vadă situația și apoi a pronunțat o hotărâre în favoarea salvării copilului. Începutul vieții lui Moise a fost o ilustrare a legământului pe care Dumnezeu l-a încheiat cu omenirea, iar apoi, prin Moise, Dumnezeu a încheiat de asemenea un legământ cu o națiune aleasă, selectată din omenire. Legământul lui Noe cu omenirea reprezintă marea mulțime, iar legământul lui Moise cu un popor ales îi reprezintă pe cei o sută patruzeci și patru de mii. Jertfa pe care Avram trebuia s-o aducă pentru a ratifica legământul avea emblema legământului lui Noe, la fel cum a făcut și Moise, care a împlinit profeția lui Avram secole mai târziu.

Jertfa era alcătuită din cinci animale diferite: o juncă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea și un pui de porumbel. Păsările au fost lăsate întregi, iar junca, berbecul și capra au fost "despicate" în două. Jertfa preînchipuia ridicarea unui stindard în zilele de pe urmă, ca probă vizuală pentru omenire. Semnul vizual pentru fiica lui Faraon a fost pruncul Moise în arcă.

Arca este simbolizată prin cele opt suflete de pe arcă. Numărul "opt" este stabilit ca una dintre trăsăturile profetice ale stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii. Când iei în considerare cele cinci animale de jertfă și împarți în jumătate trei dintre ele, atunci jertfa ta este alcătuită din opt părți, după cum a fost preînchipuit la Noe și apoi confirmat în jertfa lui Avram.

Aceste cinci animale, când sunt împărțite potrivit poruncii lui Dumnezeu, reprezintă numărul „opt” și, făcând astfel, îi reprezintă pe acele suflete de la sfârșitul lumii care au fost preînchipuite de cele „opt” suflete de pe corabie. Semnul tăierii împrejur, care este a doua treaptă din legământul întreit al lui Abram, trebuia să fie săvârșit în ziua „a opta” după naștere, iar rânduiala a fost înlocuită cu botezul, care preînchipuie învierea lui Hristos, ce a avut loc în ziua „a opta”. Numărul „opt” este o caracteristică statornică a legămintelor atât ale lui Noe, cât și ale lui Moise, iar acestea îi preînchipuie pe cei o sută patruzeci și patru de mii, care vor fi înălțați ca stindard de ofrandă și care sunt „al optulea”, cel ce este dintre cei șapte.

Acele cinci animale reprezintă cele cinci fecioare înțelepte — prefigurate de «cei opt» de pe arcă — care vor trece dintr-o lume veche într-una nouă, fără a vedea moartea.

Jertfa lui Avram a fost o jertfă curată, fiindcă toate animalele din jertfă erau curate și, împreună, ele reprezintă principalele animale folosite pentru arderile-de-tot. Solia primului înger cuprinde porunca de a se închina Creatorului, iar animalele principale de jertfă ale serviciului sanctuarului, care avea să fie instituit odată cu împlinirea profeției lui Avram în vremea lui Moise, sunt înfățișate drept jertfe ale închinării, prefigurând totodată chemarea primului înger la închinare înaintea Creatorului.

Versetul optsprezece afirmă în mod explicit: „În ziua aceea Domnul a încheiat un legământ cu Avram.” Aceasta marchează prima dintre cele trei trepte care îi tipifică pe cei trei îngeri din Apocalipsa, capitolul paisprezece. Treapta legământului din Geneza cincisprezece reprezintă solia primului înger din Apocalipsa, capitolul paisprezece, care este urmată de un al doilea înger, care a fost tipificat de a doua treaptă a legământului lui Avram, găsită în Geneza șaptesprezece.

În etapa a doua, numele lui Avram este schimbat în Avraam. Avram înseamnă 'tatăl este înălțat', iar Avraam înseamnă 'tatăl multor neamuri'. La chemarea lui Avram, i s-a dat făgăduința de a deveni un neam mare, dar făgăduința nu a fost ratificată până când numele lui Avram a fost schimbat. Atunci el a devenit întâiul părinte al unui popor al legământului ales. Următoarea etapă a preînchipuit solia îngerului al treilea, întrucât Avraam este încercat cu privire la jertfirea lui Isaac, care a preînchipuit crucea, care a preînchipuit 22 octombrie 1844, care preînchipuie legea duminicală - care este solia îngerului al treilea. Acea a treia etapă a legământului a fost împlinită la 22 octombrie 1844 și este prezentată în Geneza douăzeci și doi.

În a doua treaptă, care este solia celui de-al doilea înger, acolo unde numele lui Avram este schimbat, rânduiala tăierii împrejur este instituită ca „semn” al unui popor al legământului și al relației acestuia cu Dumnezeu. În istoria soliei celui de-al doilea înger are loc pecetluirea poporului lui Dumnezeu. Ei sunt înălțați ca un stindard în cadrul soliei celui de-al treilea înger, reprezentată de legea duminicală, dar sunt pecetluiți în perioada imediat anterioară legii duminicale, care, în istoria milerită, ar fi chiar înainte ca ușa să se închidă la 22 octombrie 1844.

Același lucru este valabil în privința celor trei decrete care au ieșit din Babilon și care au inițiat profeția de 2300 de ani, profeție ce s-a încheiat la venirea celui de-al treilea înger, la 22 octombrie 1844. Templul a fost finalizat în perioada celui de-al doilea decret, după primul, dar înaintea celui de-al treilea. Temeliile au fost puse în timpul primului decret, iar zidirea templului a fost încheiată în perioada celui de-al doilea decret. Al treilea decret, în 457 î.Hr., a inițiat cei 2300 de ani, iar decretul însuși a restituit suveranitatea națională iudeilor. La al treilea reper se întemeiază o împărăție, așa cum este reprezentată prin restaurarea suveranității naționale la al treilea decret și prin înălțarea bisericii triumfătoare ca stindard la legea duminicală.

Al treilea decret a prefigurat sosirea celui de-al treilea înger la nuntă, la 22 octombrie 1844. Mireasa se pregătește înainte de nuntă, nu la nuntă. Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii se realizează chiar înaintea legii duminicale, în perioada de timp reprezentată profetic drept testul chipului fiarei. Suntem informați că testul chipului fiarei este testul pe care trebuie să-l trecem înainte de închiderea timpului de probă.

Domnul mi-a arătat limpede că icoana fiarei se va forma înainte de închiderea timpului de probă; căci ea va constitui marea încercare pentru poporul lui Dumnezeu, prin care li se va hotărî soarta veșnică. Poziția dumnevoastră este un asemenea amalgam de inconsecvențe, încât doar puțini vor fi înșelați.

În Apocalipsa 13, acest subiect este prezentat în mod clar; [Apocalipsa 13:11-17, citat].

Aceasta este proba prin care poporul lui Dumnezeu trebuie să treacă înainte de a fi pecetluit. Toți cei care și-au dovedit credințioșia față de Dumnezeu prin păzirea Legii Sale și prin refuzul de a accepta un sabbat fals se vor așeza sub stindardul Domnului Dumnezeu Iehova și vor primi pecetea Dumnezeului celui viu. Cei care renunță la adevărul de origine cerească și acceptă sabbatul duminical vor primi semnul fiarei. Manuscript Releases, volumul 15, 15.

Ușa s-a închis la 22 octombrie 1844, prefigurând închiderea ușii ce va avea loc la legea duminicală. Sora White afirmă că proba chipului fiarei este proba pe care trebuie să o trecem „înainte” ca timpul de probă să se închidă, și afirmă de asemenea că această probă este cadrul în care se hotărăște destinul nostru veșnic. Înainte de legea duminicală, mireasa se pregătește, iar aceasta cere să aibă haina de nuntă convenită, o haină care urmează să fie curățită prin focurile lămuritoare ale Solului Legământului. Sigiliul este aplicat înainte de nuntă, iar apoi nunta are loc odată cu legea duminicală.

Sora White identifică faptul că pecetluirea este o statornicire în adevăr, atât intelectuală, cât și spirituală. Mai precizează că „atunci când” poporul lui Dumnezeu va fi pecetluit, „atunci” va veni zguduirea judecăților lui Dumnezeu. Zguduirea reprezintă judecățile care încep odată cu cutremurul din Apocalipsa, capitolul unsprezece, care este legea duminicală din Statele Unite.

Templul milerit a fost dus la bun sfârșit la Strigătul de la miezul nopții, indicând că sigiliul este aplicat înaintea celei de-a treia pietre de hotar a judecății. În legământul lui Avraam, a treia etapă a judecății a fost Isaac pe Muntele Moria, tipificând nu numai pe Hristos pe cruce, ci și jertfa leviților din Maleahi trei.

El va ședea ca un lămuritor și curățitor al argintului; va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri ca aurul și argintul, pentru ca ei să aducă Domnului o jertfă în neprihănire. Atunci jertfa lui Iuda și a Ierusalimului va fi plăcută Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult.

Și Mă voi apropia de voi pentru judecată; și voi fi un martor grabnic împotriva vrăjitorilor, și împotriva preacurvarilor, și împotriva celor ce jură strâmb, și împotriva celor ce asupresc pe simbriaș în plata lui, pe văduvă și pe orfan, și care abat pe străin de la dreptul său, și nu se tem de Mine, zice Domnul oștirilor. Maleahi 3:3-5.

După procesul de curățire, jertfa va fi 'atunci' ca în zilele de odinioară, iar jertfa este pregătită în timpul actului final al judecării, căci atunci leviții care au fost curățiți și pregătiți ca o jertfă sunt puși în contrast cu fecioarele neînțelepte, împotriva cărora Hristos urmează să fie un "martor grabnic". "Martorul grabnic" este "martorul credincios către Biserica din Laodicea", care îl aruncă pe Șebna ca pe o minge într-un câmp larg și depărtat și care îi vomează în chip năprasnic pe laodicienii din gura Sa. Separarea grâului de neghină va fi grabnică, căci mișcările finale sunt rapide. Acel sol grabnic este Cel care vine deodată la templul Său, în Maleahi trei.

Înălțarea jertfei din Maleahi „ca în zilele de odinioară” este înălțarea stindardului celor o sută patruzeci și patru de mii; ea a fost înălțarea ofrandei celor două pâini legănate la Cincizecime; a fost înălțarea șarpelui pe prăjină în pustie; a fost înălțarea lui Hristos pe cruce și a fost înălțarea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego în cuptorul aprins, împreună cu Hristos, în timp ce întreaga lume se minuna și se mira; a fost publicarea tabloului din 1843 și scopul avut în vedere pentru tabloul din 1850.

În a doua treaptă a legământului lui Avraam a fost instituit și poruncit ritul tăierii împrejur, devenind astfel semnul legământului. Avraam, spre deosebire de Moise, l-a tăiat împrejur pe Isaac îndată, astfel încât, atunci când l-a înălțat ca jertfă în a treia treaptă, Isaac să reprezinte semnul. Acel semn avea să fie înlocuit mai târziu cu botezul; împreună, ele constituie doi martori ai semnului crucii.

Care este pecetea Dumnezeului celui viu, care este pusă pe frunțile poporului Său? Este un semn pe care îngerii îl pot citi, dar nu și ochii omenești; căci îngerul nimicitor trebuie să vadă acest semn al răscumpărării. Minte inteligentă a văzut semnul crucii de pe Calvar în fiii înfiați și fiicele înfiate ale Domnului. Păcatul călcării Legii lui Dumnezeu este înlăturat. Ei poartă haina de nuntă și sunt ascultători și credincioși tuturor poruncilor lui Dumnezeu. Manuscript Release, numărul 21, 51.

În prima etapă a legământului din Geneza cincisprezece, este identificată o profeție de timp privind 400 de ani de robie, iar Pavel identifică aceeași perioadă ca fiind de 430 de ani. Calculul lui Pavel începe cu chemarea din Exodul doisprezece, căci el include timpul peregrinării lui Avram. La o examinare atentă, cei patru sute de ani în raport cu cei treizeci de ani constituie un simbol prezentat de Pavel, iar cei patru sute de ani prezentați de Avram constituie un alt simbol. Așadar, ce reprezintă perioada de patru sute de ani, și ce reprezintă perioada de patru sute treizeci de ani, și ce reprezintă cei treizeci de ani?

Cercetătorii au demonstrat în mod întemeiat că cei patru sute treizeci de ani pot fi împărțiți în două perioade de câte două sute cincisprezece ani: prima, lipsită de robie și sclavie, iar cea de-a doua, de sclavie.

Avraam a intrat în Canaan la vârsta de 75 de ani, iar Isaac s-a născut când Avraam avea 100 de ani (25 de ani mai târziu). Iacov s-a născut când Isaac avea 60 de ani, iar Iacov a intrat în Egipt când avea 130 de ani. Aceasta însumează 215 ani în Canaan și 215 ani în Egipt, pentru un total de 430 de ani. Pentru un student al profeției, aceasta oferă două mărturii, din două simboluri ale legământului, pentru Pavel (care, asemenea lui Avram, a avut numele schimbat). Pavel identifică 430, iar Avram 400. Împlinirea, rând după rând, a două profeții de timp înrudite este asociată cu prima perioadă a legământului care a condus la întemeierea poporului ales al lui Dumnezeu.

Când Hristos a venit în istorie pentru a confirma legământul cu mulți pentru o săptămână, acea săptămână a reprezentat două profeții de timp corelate între ele. Profeția de 430 de ani a lui Pavel poate fi împărțită în două părți egale, la fel ca săptămâna lui Hristos: 215 ani în Canaan, urmați de 215 ani în Egipt, prefigurând mărturia lui Hristos în persoană timp de 1260 de zile, urmată de 1260 de zile ale mărturiei lui Hristos în persoana ucenicilor Săi. Cele 2520 de zile în care Hristos a confirmat legământul reprezintă, de asemenea, cele șapte vremuri care sunt "cearta legământului Său".

De la 723 î.Hr. până în 1798 sunt 2520 de ani, iar acești ani sunt împărțiți în două perioade a câte 1260 de ani: 1260 de ani în care păgânismul calcă în picioare sanctuarul și oștirea, urmați de 1260 de ani în care papalismul calcă în picioare sanctuarul și oștirea. Mijlocul săptămânii lui Hristos a fost crucea, iar mijlocul săptămânii (538) determină 1260 de ani de mărturie păgână, urmați de 1260 de ani de mărturie păgână din partea discipolului papal al păgânismului. Când împărăția harului a lui Hristos a primit putere la cruce, ea a prefigurat anul 538, când a primit putere împărăția Antihristului. La cruce, Israelul literal a fost lăsat la o parte și Israelul spiritual a luat ființă. În 538, păgânismul literal a fost lăsat la o parte, iar păgânismul spiritual a luat ființă.

Profeția lui Abram privitoare la patru sute de ani este, de asemenea, de patru sute treizeci de ani. Este aceeași profeție, dar prezentată prin două simboluri ale legământului. Acele două profeții de timp corelate identificau robia și eliberarea poporului lui Dumnezeu, care aveau să se împlinească la începutul istoriei legământare a Israelului din vechime. La sfârșitul istoriei legământare a Israelului din vechime, există o profeție de timp care se aliniază cu o alta, într-o relație zi pentru an, identificând astfel două profeții de timp ce accentuează eliberarea și robia.

În istoria de mijloc, între începutul și sfârșitul Israelului antic, îl găsim pe Daniel în robia Babilonului. Din acea istorie a legământului, care identifică robia și o fângăduință de izbăvire, este expusă profeția care pune în legătură istoria legământului Israelului antic cu istoria legământului Israelului modern. În cartea lui Daniel sunt identificate două profeții de timp. „Jurământul” celor „șapte vremi” ale lui Moise din Leviticul 26 este identificat în Daniel 9:11; de asemenea, întrebarea din versetul treisprezece din Daniel 8 conduce la răspunsul din versetul paisprezece, care identifică profeția celor 2300 de ani. „Jurământul”, care, dacă este încălcat, devine „blestemul lui Moise” din Daniel 9:11, pus în aplicare în 677 î.Hr. împotriva regatului de sud, s-a încheiat la 22 octombrie

1844, la fel ca cei 2300 de ani. Cele două împărțiri de 2520 sunt identificate în întrebarea din versetul treisprezece, iar răspunsul din versetul paisprezece este cei 2300.

Ca și în cazul lui Moise, alfa istoriei legământului Israelului antic, și al lui Hristos, omega istoriei legământului Israelului antic, începutul, istoria alfa, a Israelului modern a inclus două profeții de timp intercorelate. Una reprezenta robia și sclavia, iar cealaltă izbăvirea. Împărțirea celor 430 de ani în două perioade egale în istoria alfa a Israelului antic a prefigurat împărțirea profetică repetată în săptămâna în care Hristos a confirmat legământul, iar perioada înrudită de judecată pentru călcarea legământului, care a fost împărțită în două perioade egale, constituie doi martori că istoria alfa a Israelului modern avea să aibă o ancoră profetică similară. Cei 2520 de ani și cei 2300 de ani, care se încheie împreună, oferă al treilea martor al faptului că există două profeții de timp intercorelate, care cuprind o profeție împărțită în mod egal la mijloc.

Trei martori ar face un suflet să se aștepte ca, atunci când Domnul va intra în legământ cu cei o sută patruzeci și patru de mii, în istoria omega a Israelului modern, să existe două profeții de timp profetic, înrudite între ele, și o perioadă conexă, împărțită în două părți egale, dar aceasta nu poate fi astfel, căci, atunci când Domnul a intrat în legământ cu Israelul modern, Și-a ridicat mâna spre cer și a proclamat că nu va mai fi timp.

Legământul celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentat de două pâini pentru legănat din jertfa de pârgă a grâului. Structura profetică a trei martori, urmată de o mărturie dublă lipsită de distincția timpului profetic, se regăsește în jertfa adusă de Avram: o juncă (care a fost împărțită în mod egal), o capră (care a fost împărțită în mod egal) și un berbec (care a fost împărțit în mod egal), urmate de o turturea și un porumbel.

Primele trei jertfe aveau fiecare trei ani asociați simbolismului lor, arătând că ele reprezintă trei jertfe care posedau timp profetic. Nu numai că toate cele trei jertfe aveau timp profetic, ci fiecare avea un timp profetic împărțit în mod egal în două perioade. Turturica și porumbelul nu au nicio vârstă atribuită; pur și simplu trebuiau să fie tineri, căci acestea reprezintă ultima generație a poporului legământului, care este reprezentată de două păsări sau două turme.

Cele două turme reprezintă marea mulțime și pe cei o sută patruzeci și patru de mii, dar cele două păsări poartă un înțeles secundar. Porumbelul este una dintre jertfele pentru sanctuar, iar când cauți identificarea porumbelului ca jertfă, de cele mai multe ori înseamnă un tip de porumbiță; pe când porumbelul din jertfa lui Avram denumește o pasăre atât de tânără încât nu are pene sau, și mai rău, o pasăre ale cărei pene au fost smulse. La acest nivel profetic, cele două păsări sunt grâul și neghina.

În zilele de pe urmă, stindardul va fi înălțat spre ceruri ca o pasăre, și aceasta se va întâmpla tocmai în vremea când două păsări necurate sunt pe cale să înalțe Nelegiuirea și s-o așeze pe tronul ei în Șinear.

Atunci îngerul care vorbea cu mine a ieșit și mi-a zis: Ridică-ți acum ochii și vezi ce este aceasta care iese. Și am zis: Ce este? Iar el a zis: Aceasta este o efă care iese. Și a mai zis: Aceasta este înfățișarea lor pe tot pământul. Și iată, a fost ridicat un talant de plumb; și aceasta

este o femeie care șade în mijlocul efei.

Și el a zis: Aceasta este nelegiuirea. Și a aruncat-o în mijlocul efei; și a aruncat greutatea de plumb pe gura ei.

Atunci mi-am ridicat ochii și am privit, și iată, au ieșit două femei, și vântul era în aripile lor; căci aveau aripi ca aripile unei berze; și au ridicat efa între pământ și cer. Atunci am zis îngerului care vorbea cu mine: Încotro duc acestea efa? Iar el mi-a zis: Ca să-i zidească o casă în țara Șinearului; și va fi întemeiată și așezată acolo pe temelia ei. Zaharia 5:5-11.

Papalitatea, reprezentată ca „răutatea”, sau, la Pavel, ca „cel nelegiuit”, a primit rana de moarte în 1798, când un talant de plumb a fost așezat peste coșul în care ea șade. După aceasta, spiritismul și protestantismul apostat o vor ridica și îi vor zidi o casă în Șinear, în același moment în care Dumnezeu a încheiat zidirea casei pe care urmează s-o ridice drept stindard. În Zaharia, stindardul contrafăcut este femeia nelegiurii, iar stindardul este reprezentat prin porumbelul. Lumea va alege atunci între Roma, care este colivia oricărei păsări necurate și urâte, și porumbelul, simbol al legământului lui Dumnezeu cu omenirea.

Și a strigat cu mare putere, cu glas tare, zicând: A căzut, a căzut Babilonul cel mare, și a ajuns sălaş al demonilor, și temniță a oricărui duh necurat, și colivie a oricărei păsări necurate și urâte. Apocalipsa 18:2.

În legătură cu moartea și învierea Sa, Hristos a afirmat: „Dărâmați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Acele trei zile reprezintă o perioadă profetică în care este ridicat un templu, așa cum a fost cazul cu Moise, cu Hristos și cu mileriiții. Cerința ca jertfa lui Avram — o junincă, o capră și un berbec — să fie de trei ani reprezintă faptul că, în fiecare dintre cele trei istorii ale legământului pe care le avem acum în vedere, urma să fie ridicat un templu. Templul final al legământului, al celor o sută patruzeci și patru de mii, este stindardul care urmează să fie înălțat ca o cunună către cer. Din acest motiv, juninca, capra și berbecul sunt dobitoace ale pământului, făcând astfel distincția față de păsările care zboară în ceruri. Ridicarea templului legământului din zilele de pe urmă are loc atunci când Ierusalimul este înălțat deasupra tuturor dealurilor și munților.

Deși nu am identificat încă fiecare element al primei dintre cele trei etape ale legământului lui Avram, până acum fiecare element pe care l-am luat în considerare are un corespondent atât la începutul și la sfârșitul Israelului literal din vechime, cât și la începutul Israelului modern. Am arătat că cei trei pași ai îngerilor din Apocalipsa 14 se regăsesc în prima etapă a legământului lui Avram. Fractalul celor trei îngeri care se află în prima etapă a legământului lui Avram va fi întărit și mai clar atunci când vom lua în considerare a doua și a treia etapă a legământului lui Avram.

Jertfele „opt” ale lui Avram reprezintă nu numai jertfe care aveau să devină parte a ritualurilor sanctuarului lui Moise, ci și identifică și confirmă rolul timpului profetic în istoria poporului de legământ al lui Dumnezeu. Ele confirmă începutul și sfârșiturile lui Israel ca poporul ales al lui Dumnezeu, fie literal, fie spiritual.

Cei 430 de ani ai lui Pavel constituie o perioadă profetică ce nu poate fi separată logic de cei 400 de ani ai lui Avram. Când sunt suprapuse una peste alta, ele produc un interval de treizeci de ani,

urmat de patru sute de ani. De aici vom continua în articolul următor.

Profețiile consemnate în Vechiul Testament sunt cuvântul Domnului pentru zilele de pe urmă și se vor împlini tot atât de sigur cum am văzut pustiirea orașului San Francisco. Scrisoarea 154, 26 mai 1906.